

ROB GRANT
* NESCHOPNOST *

Zlo je nové dobro

Román z nepříjemně blízké budoucnosti

Přeložil David Petrů

argo

ROB GRANT NESCHOPNOST

Z anglického originálu Incompetence,
vydaného nakladatelstvím Gollancz
v Londýně 2003, přeložil David Petrů.

Obálka Nikkarin.

Grafická úprava a sazba Pavel Růt.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Korektury Eva Brucknerová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2026 vydalo nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 6050. publikaci.

Druhé vydání.

Vytiskla tiskárna Finidr.

ISBN 978-80-257-4948-7

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 383 e-mail: odbyt@kosmas.cz www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

JEDNA

Let proběhl bez zvláštních událostí, snad až na to, že pilot omylem přistál na jiném letišti a zapomněl vysunout podvozek, takže jsme letadlo opouštěli únikovým východem po skluzavce a já během toho přišel o boty.

Než jsem se probelhal celnicí, za dopomoci absolutně hluchého úředníka u okénka se stížnostmi vyplnil obvyklé formuláře o ztracených zavazadlech a absolvoval tříhodinovou cestu taxíkem do země, kde jsem původně zamýšlel přistát, byl jsem k smrti utahaný. Taxík by mě vyšel zhruba na měsíční plat – kdyby si taxikář nezapomněl říct o peníze. Toužil jsem po jediném: jakmile recepční v hotelu přestane popírat, že kdy slyšela o mé rezervaci, hodím sebou na postel a prospím přinejmenším příští tisíciletí.

Jenže postel tam jaksí neměli.

Prorazil jsem pěstí díru do koupelny a zavolal na recepci.

Zvedla mi to jakási žena a řekla: „Restaurace. Přejete si?“

„Vytočil jsem číslo na recepci.“

„No, ale tady je restaurace.“

„Fajn. Mohla byste mě v tom případě přepojit na recepci?“

„Ale beze všeho. Okamžik vydržte.“

Následovala krátká pauza, pak znovu vyzváněcí tón a cvaknutí, jak někdo zvedl sluchátko. Ozval se tentýž švitořivý hlásek: „Restaurace. Přejete si?“

Potáhl jsem z imaginární cigarety a pomalu vydechl. „To jsem zase já.“

„Aha, promiňte. S kým že jste to chtěl mluvit?“

„S recepcí.“

„No, ale tady je restaurace.“

„Já vím. Zřejmě jste mě z restaurace omylem přepojila zpátky do restaurace.“

„To vypadá na nějaký problém ve vnitřní síti.“

„To tedy vypadá.“

„Přepojím vás na údržbáře.“

„Budu vám nesmírně vděčný.“

Znovu ticho, vyzvánění, cvaknutí a hlas. „Restaurace. Přejete si?“

Pověděl jsem jí, co bych si v tu chvíli nejvíc přál, a ona mi začala vyhrožovat, že mě nahlásí hotelové ochrance za verbální napadení. Popřál jsem jí hodně štěstí, až se k nim bude snažit dovolat, a praštil sluchátkem. Vsadil bych se, že zbytek odpoledne si telefonovala sama se sebou.

Žádný vzkaz od Klingferma tu na mě nečekal, ale budme realisté, pravděpodobnost, že by hotelový personál nějaký vzkaz přijal a doručil ho ve správný den do správného pokoje, byla více než mizivá.

Dvacet minut jsem se snažil zaujmout aspoň trochu pohodlnou pozici na pohovce dokonale navržené tak, aby i to nejmenší pohodlí, o spánku ani nemluvě, naprosto znemožňovala, načež jsem se rozhodl, že si raději půjdu obstarat oblečení a další nezbytnosti. Mé kufry se právě nejspíš báječně bavily projížďkami po výdejovém zavazadlovém pásu v Rio de Janeiru a boty už nepochybně zdobily nohy nějaké hyeny z pozemního personálu na veronském letišti.

Vůbec jsem nečekal, že bych tu mohl najít Zlaté stránky, takže když jsem je našel, vášnivě jsem je políbil. Škoda jen, že to byly Zlaté stránky pro Los Angeles a já se nacházel v Římě. O něco jsem rozšířil díru do koupelny a duševně se

obrní na výpravu do ulic Věčného města, kam jsem se za nákupem bot musel vydat jen v ponožkách.

Otevřel jsem dveře pokoje. Hned za nimi stál příslušník hotelové ochranky a zmateně civěl do jakýchsi papírů. Zvedl hlavu, usmál se a zeptal se: „Mluvíte anglicky?“

Snažil jsem se tvářit německy a zavrtěl hlavou.

„Je tohle pokoj 407?“

Podíval jsem se na číslo na dveřích. 407. Znovu jsem po sasku zavrtěl hlavou.

„Pan Vascular?“

Pod tím jménem jsem skutečně cestoval. Pokusil jsem se zatvářít, jako bych ho slyšel poprvé v životě. A myslím, že se mi to docela povedlo.

„Mám tu na vás stížnost. Velice vážnou. Dělal jste nemravné návrhy vedoucí restaurace.“

Opět jsem se pokusil zavrtět hlavou v cizí řeči.

„Žádal jste ji, ať vás přijde líbat na intimní partie.“

Ne tak docela. Sice jsem ji vyzval, ať mi jistou partii políbí, ale rozhodně jsem tak nečinil v zájmu vlastního potěšení. Nasadil jsem co nejgermánštěji zmatený výraz.

„Snad není třeba, abych vám vysvětloval, že tu podobné věci nemůžeme tolerovat. Musím vás požádat, abyste mne doprovodil do zadržovací cely, kde vyčkáme příjezdu mravnostní policie.“

Snažil jsem se nevěnovat pozornost naleštěnému koženému pouzdru na pistoli, které měl připnuté k opasku, ale moc se mi to nedařilo. Je s podivem, jak nahý se člověk v ponožkách může cítit. Obzvláště v přítomnosti uniformovaného muže vyzbrojeného střelnou zbraní. Verbální napadení se sexuálním podtextem znamená nevyhnutelný trest odnětí svobody dokonce i v Itálii, kde mají velice dlouhou tradici. A i kdyby mi nemohli nic dokázat, strávil bych pár

trudných dní ve vlhké cele, s partičkou znuděných, sadistických strážných, kterým by nepochybně občas dělala společnost dlouhá, houževnatá gumová hadice.

„To jste se určitě musel splést,“ moudře jsem opustil roli nechápavého německého turistu.

„Chcete mi nabídnout úplatek?“

Zaskočen tím, jak k takovému absurdnímu závěru dospěl, jsem na okamžik zaváhal, pak sáhl do kapsy saka. „To samozřejmě ne. Napadlo mě ovšem, že by bylo docela pěkné gesto, kdybych věnoval menší příspěvek do fondu vdov a sirotků po příslušnících hotelové ochranky.“ Vytáhl jsem tučný balíček bankovek – jednu s vysokou cifrou nahoře, drobotinu pod ní. Prostě jak je obyčejně nosím. Věřte mi, že to přijde vhod. Na tuzéry, pro žebráky, lupiče, členy Evropského parlamentu. Prostě v každé situaci.

Gestem zkušeného varietního kouzelníka nechal peníze zmizet a znovu se zadíval do papírů. „Tak mě napadá, nebydlí on pan Vascular náhodou v čísle 507?“

„Vůbec by mě to nepřekvapilo.“

Zdvořile mi zasalutoval a vykročil chodbou pryč. Dal jsem mu pár minut, pak jsem vyšel z pokoje, zatočil doleva a zamířil k výtahu. Přijel téměř okamžitě a byla velká chyba, že jsem to nebral jako varování.

O dvě hodiny a menší panický záchvat strachu ze zadušení později se kabina výtahu konečně rozhodla, že už mě má dost, a vyplivla mě do vestibulu. Dovlekl jsem se k recepci a pokusil se vznést stížnost na bezlůžkovost svého pokoje, nepoužitelnost vnitřní telefonní sítě a na vyloženou zlomyslnost výtahu, jenže tady mezitím došlo ke střídání směny a nový recepční byl devadesátiletý stařík, který se zřejmě domluvil pouze čímsi, co připomínalo polštinu s kubánským přízvukem. Vytáhl jsem bloček s perem a zkusil nakreslit

postel, jenže on v tom podle všeho spatřil pokus o jakousi milostnou iniciativu. Ba co hůř, ta představa ho snad i vzrušila. Raději jsem to vzdal.

Už jsem se chtěl těsnou škvírou, kterou nabízely zaseknuté hotelové dveře, promáčknout na ulici, když jsem v přihrádce na dopisy pro pokoj 407 zahlédl kousek papíru. Krátce jsem zvážil možnost další neplodné výměny názorů s penzistou za pultem recepce, pak jsem pult přskočil a natáhl se pro vzkaz. Byl adresován panu Farovi na pokoji 333. Zatímco mě věkovitý recepční bušil do týla srolovanou mapou římského centra, prohledal jsem i ostatní přihrádky a pod číslem 207 jsem narazil na fax se svým jménem.

Pochopitelně byl od Klingferma.

Za necelou hodinu jsem se s ním měl sejít na místě vzdáleném asi kilometr od hotelu. Což znamenalo, že mě čeká buď nepohodlně dlouhá procházka v tenkých ponožkách, anebo hrůzyplná cesta římským taxíkem. Potřeboval jsem si vyzvednout své italské doklady. Váhal jsem, zda si ještě navíc mohu dovolit ztrácet čas zastávkou v nějakém obchodě s obuví.

Jak se ukázalo, tu zastávku jsem si dovolit mohl. Kdybych si pro boty nezašel, pravděpodobně bych skončil stejně mrtvý jako Klingferm.

DVĚ

V Římě to bzučelo životem. Doslova bzučelo. Absolutně každý tu měl mobil a absolutně každý absolutně pořád volal absolutně všem ostatním. Napadlo mě, že tu snad mají nějaký zákon, který jim to ukládá za povinnost. V dnešní době bych

se tomu bohužel nijak zvlášť nedivil. Přisahám, že jsem zahlédl i jednoho žebráka, jak se zastavil a vytáhl z kapsy zvonící telefon. Trylkující melodii jsem zaslechl dokonce i z dětského kočárku, ale ukázalo se, že v tomhle případě jde jen o napodobeninu telefonu pro děti. S vymýváním mozku začínají v Itálii v hodně raném věku.

Překvapilo mě, jak jsou všichni Římané nevrlí. Cigaretová povstání ovšem skončila teprve před pár měsíci, takže nejspíš všechny pronásledoval tabákový absták. Stejně jako potřebují neustále telefonovat, mají Italové v genech pevně zakódované nutkání neustále někomu foukat kouř do obličeje, takže legislativa, která zakázala kouření na veřejnosti, si to u ctihodných římských občanů poměrně rozlila. Zákon jako vždy prosadili nelidsky nemilosrdní *carbonari*, a pár kradmých šluků na ulici vám teď mohlo vynést brutální nakládačku obuškem. Několik lidí tu skutečně za ohrožování vlastního zdraví ubili k smrti. Tak to ve Spojených státech evropských chodí.

Vyzvedl jsem si své doklady a poměrně snadno našel obchod s obuví. Mnohem těžší už bylo najít prodavače, který by právě s nikým netelefonoval nebo si neodskočil dozadu, aby i přes nebezpečí, že slízne ránu pažbou pistole do hlavy, nasál trochu nikotinu do plic. Chodidla jsem měl od toho pochodování naboso celá oteklá, ale podařilo se mi je vtěsnat do bot mé běžné velikosti, takže by mi aspoň druhý den mohly sednout na míru. A pěkné botky to byly. Pravá zeleninová useň a recyklované materiály. Kartková kůže a lepenka. I při té největší smůle by měly vydržet minimálně do odpoledne.

S Klingfermem jsem se měl setkat ve třiatřicátém patře jakési kancelářské budovy na Via Torino, ale problémy jsem zvěřil ještě před příjezdem na Piazza della Repubblica. Kolem svištěly policejní vozy, sirény houkaly, světla blikala.

Zažili jste někdy ten neodbytný pocit, že jedou na to samé místo jako vy?

Na křižovatce ulic Torino a Nazionale se shromáždil obrovský dav.

Stalo se tu něco vážného a všichni drželi mobil, rozhazovali rukama a vykládali o tom všem ostatním. Dost možná jsem byl poslední osoba v Itálii, která se dozvěděla, k čemu tu vlastně došlo.

Prodral jsem se tou mobilní vřavou a protáhl se pod žlutočerně pruhovanou páskou, která uzavírala ulici. Jakýsi policista, který zrovna neměl nic zajímavějšího na práci, se mě pokusil zahnat jako nějaké drzé štěně. Blýskl jsem mu před očima zlatým odznakem Europolu, a rázem si vzpomněl na lepší vychování.

Kývl jsem do ulice, kde blikaly modré majáčky a hemžící se dav římské smetánky příčinlivě mazal z povrchu zemského vše, co mohlo pomoci při zkoumání místa činu. „Docela cirkus,“ prohodil jsem.

„Sedm mrtvých,“ pokýval hlavou. „Nehoda ve výtahu.“

Nehoda ve výtahu? Ledabyly jsem mu zasalutoval, policista mi pozdrav řízně oplatil a já vykročil ke zmiňovanému cirkusu.

Už jsem tak nějak tušil, že jedním z mrtvých bude Klingferm. A čím víc jsem se k té tlačnici blížil, tím jsem si byl jistější. Ať se tu přihodilo cokoli, přihodilo se to v Casa Martini, přesně v té budově, v níž jsme se měli setkat.

Výtah, nebo to, co z něj zbylo, ležel přímo na ulici. Rozsekaný na maděru. Musel jsem chvíli v duchu šoupat jednotlivými díly z místa na místo, než jsem tu prostorovou skládačku dal dohromady a získal představu, jak celá ta věc vypadala v celku. Nejspíš jeden z těch neosecesních vnějších výtahů. Převážně skleněný. Takový ten, co jezdí zvenku po

stěně budovy a vy buď skáčete nadšením z toho výhledu, nebo jdete k zemi se závratí. Prohlédl jsem si Casa Martini. Vysoko na průčelní stěně visely tři zcela stejné výtahy, všechny teď zmrazené na místě. Vedle nich se táhla prázdná kolej, kterou zřícený výtah snad kdysi považoval za svůj domov.

Těla byla pořádně pomlácená. Na sedmi vozících tu leželo sedm černých pytlů, nicméně předměty v nich zdaleka neměly tvar lidské postavy. Kolem se navíc povalovalo pár osiřelých zbytků, které zatím do žádného pytle nepřidělili. Zem všude kolem byla pokreslená bizarními křídovými obrysy: kaňky nedefinovatelného bůhvíčeho. Ještě teď jsem zahlédl jednoho idiota, jak obtahuje cosi jako oční bulvu, která odlétna kus od místa dopadu. Skvělý nápad. To jistě posune vyšetřování o značný kus dopředu.

Uprostřed všeho toho mumraje jsem spatřil policistu, který působil dojmem, že by to tady mohl mít na povel. Vypadal na typického hysterika, co umí jen vyřvávat rozkazy a skákat lidem do řeči. Na to jsem zrovna neměl náladu, tak jsem hledal dál, až jsem objevil jiného policistu, který na první pohled věděl, co dělá, a hlavně věděl, jak to dělat bez rozruchu. Probíral se hromádkou nějakých drobností – zřejmě osobních předmětů po obětech.

Znovu jsem vytasil odznak. Policista vzhlédl od práce a začal si ho na můj vkus až příliš bedlivě prohlížet. Nemám rád, když si mě lidi moc dobře pamatují. Napadlo mě, jestli je ten odznak ještě vůbec platný. Už pár let jsem to nekontroloval. Mohl jsem se tu dost nepříjemně ztrapnit. „Europol?“ zeptal se překvapeně. „To jste teda, hoši, sakra rychlí.“

Fajn. Byl jsem „hoši“. Pokrčil jsem rameny a odznak schoval. „Náhoda.“

„Vy věříte na náhody?“ usmál se. „To je pěkný.“

Na náhody pochopitelně nevěřím. Znovu jsem pokrčil rameny. „Měl jsem v Casa Martini schůzku.“

„Takže tu nejste služebně?“

Jako federální policista jsem si technicky vzato mohl na nějakého místního fízlíka snadno došlápnout, ale rozhodl jsem se, že s ním budu jednat přátelsky. „Pokud vám to není vhod, pak tu vlastně nejsem vůbec.“

Usmál se a podal mi ruku. „Salieri,“ představil se. „Detektiv seržant Salieri.“

Rukou jsem mu potřásl. „Co se tu přesně stalo, seržante?“

„Jeden výtah dal tadyhleтому baráku sbohem, to se tu stalo. Podle očitých svědků se rozjel vzhůru a prostě se nahore nezastavil. Vyletěl do vzduchu jako raketa.“

„A pak se vrátil na zem.“

„A pak se vrátil na zem. Se vši parádou.“

„Podařilo se vám identifikovat oběti?“

Protáhl si prsty a vzal si od kolemjdoucího policisty nějaká lejstra. „Máme jejich jména i všechno, co měli u sebe. Jenom je samotné jsme ještě úplně neposkládali dohromady.“

Ukázal mi seznam. Ačkoli jsem už předem tušil, že na něm uvidím jméno Dicka Klingferma, když jsem ho tam skutečně spatřil černé na bílém, úplně mě to přimrazilo na místě.

Salieri si mě prohlížel. „Někoho z nich jste znal?“

„Ne,“ zalhal jsem. „Ale sedm lidí...“ Vrátil jsem mu seznam. „Takhle hloupě zemřít.“

Sklopil oči k seznamu. „Mám trochu problém s těmi jejich osobními věcmi.“

Hned mě napadlo, v čem ten problém asi bude. „Vážně?“

„Jo, našli jsme sedm mrtvol a osmery doklady.“

Přirozeně. Klingferm u sebe jistě měl náhradní. „Možná jste narazili na kapsáře.“

„Možná,“ přikývl, ale patrně si myslel svoje. Jeho věc. Ty doklady je stejně nikam nedovedou.

„Takže to hodnotíte jako nehodu? Nebo jako něco jiného?“

„Nehodu, nedbalost, vyberte si sám. Pár inženýrů a architektů z toho dneska asi nebude mít nejlepší spaní.“

Ohlédl jsem se na vrak. „Můžu?“

„Pro mě za mě. Vždyť tu vlastně ani nejste.“

Kývnutím jsem mu poděkoval.

Naklonil se ke mně a zašeptal: „Na vašem místě bych se ovšem za každou cenu snažil vyhnout pozornosti kapitána Zuccha.“ Mrkl směrem k velícímu policistovi, který právě srolovanými novinami mlátil jednoho ze svých podřízených.

„Potíže?“

„No, řekněme, že mu prostě dělá problémy ovládat vztek.“

Tak problémy ovládat vztek? Dlouze jsem hvízdal. Člověka potěší, když jednou za čas potká inteligentního poldu. Nechápu, jak Salieri dokázal proklouznout systémem až tak vysoko, ale klidně bych se vsadil, že dál než na seržanta to nikdy nedotáhne. Měl talent.

V uctivé vzdálenosti jsem obešel trosky výtahu. Ne abych nějak neznehodnotil případné stopy, ale protože tam všude byly červené kaluže a já pochyboval, že moje mrkvolepenkové boty jsou krvetěsné. Nechtěl jsem, aby mi pak při chůzi obuv krvácela.

Sice jsem ani pořádně nevěděl, co hledám, ale našel jsem to. Mosaznou desku se vsazenými tlačítky ovládání výtahu. Nadmíru zajímavé. Sehnul jsem se, abych ji zvedl, když vtom se rozpoutalo peklo.

Cítil jsem, jak se ke mně dohnal lidský uragán. Rozběsněný kapitán Zuccho.

„Kdo si sakra myslíš, že jsi, ty syfilitickej pŕlmozku?“

Nooo, taky pěkně zdravím. Dosud v podřepu jsem se otočil. Kolem doruda rozpáleného kapitána stál hlouček jeho podřízených. Měl jsem pocit, že kdyby jim rozkázal, ať se na mě vrhnou a roztrhají mě zubama na kusy, nejspíš by to udělali. Udělali by cokoli, jen aby se mu zavděčili.

Vstal jsem a zvedl svůj odznak. Zuccho nevypadal, že by měl právě náladu na čtení, takže jsem pro jistotu rychle dodal: „Europol.“

„I kdybys byl oživlá inkarnace Kristovy svatý prdele, tak mně je to fuk, kamaráde! Nemáš se mi tady co hrabat ve stópách!“

Usmál jsem se. „Co kdybychom se trochu uklidnili?“ Koutkem oka jsem zahlédl, jak sebou Salieri trhl. Uhodil jsem na špatnou strunu. Ajaj.

„Uklidnit? Řekl jsi mi, že bych se měl uklidnit!“

Zvedl jsem ruku. „Rozhodně jsem to nemyslel nijak –“

„Ty *mně* nebudeš povídat, abych se uklidnil! Ty... *mně*... nebudeš povídat, abych se uklidnil, ty štetkofilní kripule. Já ti ukážu, jak se uklidním!“ Vytáhl z pouzdra pistoli. „Tak já prej se mám uklidnit! Já!“ Namířil pistolí kus doleva na chodník a vypálil. „Tak!“ Další výstřel. „Tak!“ Vyprázdnil do země celý zásobník. Ještě pět výstřelů. „Tak! Tak! Tak! Tak! A tak! Už jsem pro tebe dost klidnej? Už jsem dost klidnej? Stačí to takhle?“

Okolí místa činu ztichlo. Zuccho tam jen stál, ztěžka oddechoval, z pistole se mu kouřilo. Nikdo z něj nespouštěl zrak. Vztek ho pomalu opouštěl. Rozhlédl se kolem. „Co je to tady? Jste tu na dovolený? Makat, chlapi!“

Cirkus se znovu rozběhl. Zuccho zasunul pistoli a ztišil hlas. „Tady za to se vám samozřejmě omluvím. Víte, někdy se mi to trochu... vymkne z rukou. Mám problémy s ovládním vzteku a občas... prostě, občas kapku vypěním.“

Kapku vypěním? Ale ne, to byl na sebe příliš tvrdý. Vždyť se skoro nic nestalo, jen vyprázdnil celý zásobník ostrých nábojů do země necelý metr od federálního policisty, který se právě dostavil na místo činu.

„Teď už jsem v pořádku,“ ujistil mě.

„Opravdu?“

„Jo. Po chvíli mě to vždycky pustí. Říkal jste, že jste federál?“

„Ale nejsem tu, abych převzal vyšetřování, kapitáne. Prostě jsem jenom náhodou šel kolem.“

„To je dobře. Takže tady pořád velím já?“

„Já tu vlastně vůbec nejsem. Jen jsem šel kolem a napadlo mě, že bych mohl pomoci.“

„A ten trapas před chvílkou – neobjeví se to někde v hlášení nebo tak?“

„Já o žádném trapasu nevím, kapitáne.“

„Fajn. Takže se nic nestalo. Co jste to tam našel, detektive?“

„Panel s tlačítka ovládání výtahu. Nepřipadá vám v něčem zvláštní?“

Podal jsem mu mosaznou destičku. Párkrát ji otočil v ruce. „Je to ohnutý,“ pronesl bystře. Hotový Sherlock Holmes. „Ale to se dalo čekat, ne?“ Odhodil destičku zpátky mezi trosky. Zamžikal jsem.

Obrátil jsem se k budově Martini. „Nebude vám vadit, když se podívám na některý z těch zbylých výtahů?“

Zuccho neodpověděl. Otočil jsem se zpět. Kousal si ret, dost silně, a klouby zaťatých pěstí měl úplně bílé. Očividně mu z jakéhosi důvodu *vadilo*, že se chce podívat na některý z výtahů, a snažil se v sobě zadusit vztek.

„Ne,“ vymáčkl ze sebe nakonec, ale stálo ho to dost přemáhání. „Ne, jen se klidně na ty zbylé výtahy podívat běžte, detektive.“ A pak velice tiše, jako by to ani nechtěl říct, ale

prostě si nedokázal pomoci, dodal: „Já tomu tady konec-konců jenom velím. Takže tu klidně můžu stát, škrábat se na prdeli a čekat, až mi řeknete, co mám dělat dál.“ Pozvolna začal zvedat hlas. „Nebo bych si rovnou mohl vzít dovolenou a nechat celý vyšetřování na vás.“ To už znovu řval z plných plic. „Nebo počkat – to bude ještě lepší: co kdybych se rovnou vysral na celou práci u policie a vy byste pěkně zasedl na moje místo? Stačí říct. A klidně hned zaskočte i k nám domů a vohněte mi manželku, když už jste v tom.“

„Myslel jsem to tak, že bychom se tam šli podívat společně, pochopitelně. Pokud nemáte nic proti.“

Tím jsem ho uchlácholil – trochu. Několikrát se zhluboka nadechl a podařilo se mu zchladit krev k pouhému bodu varu. „Výborně,“ dostal ze sebe. „Díky. Tak pojďme.“ Ve skutečnosti jsem o jeho společnost nijak zvlášť nestál, ale ještě méně jsem stál o to, aby mi někde za zády číhal nezvladatelný pošuk s nabitou bouchačkou v ruce a soptil vzteky kvůli něčemu, co jsem mu kdy řekl.

Nechal jsem ho jít prvního. Cestou nevynechal jedinou příležitost, aby zpucoval a náležitě vytočil každého svého podřízeného, který neměl dost rozumu na to, aby byl v tu chvíli někde jinde. Kapitán Bligh by vedle Zuccha působil jako personalistický génius.

Výtahy sice jezdily po vnější stěně budovy, ale vstupovalo se do nich zevnitř. Zuccho vysprintoval po schodišti před vchodem, zastavil se na vrcholu, zkřížil si ruce na prsou, začal podupávat nohou a kumuloval v sobě hněv, zatímco já si znovu prohlížel průčelí, abych si potvrdil své propočty.

Zdrželo mě to sotva minutku a půl, ale Zuccho se tvářil, jako bych ho už potřetí nechal čekat před oltářem a ani mu předem nezavolal, že svatbu ruším.

„Jaké neskonale štěstí, že jste se k nám přidal, detektive. Už jsem si říkal, že si tu pronajmu kancelář, abych se aspoň pár nocí prospal, než dokončíte prohlídku všech pamětihodností Itálie a uvolíte se poctít nás znovu svou svatou přítomností. Ale ne, vy už jste tady. Jak ten čas letí, když čekáme na vzácného hosta! Ráčíte si ty výtahy prohlídnout teď, nebo tu na těch schodech budeme stát ještě dalších pár měsíců a opájet se nádherou Říma?“ V koutcích úst už se mu dokonce začala dělat pěna. Skutečně mě udivovalo, jak dokáže s tím neustálým vztekem žít, aniž by mu explodoval mozek.

„Teď by to bylo báječné.“

„Ó, tisíceré díky, jenom bych chtěl připomenout, že veším celé policejní stanici a poměrně rád bych se ještě někdy během života vrátil k sobě do kanceláře, pokud vás tím ovšem nebudu přespříliš obtěžovat.“

„Jak jsem řekl, souhlasím, abychom se na ty výtahy došli podívat hned teď.“

„Bravo.“ Vrhel se do budovy. Následoval jsem ho svižným krokem, abych ho zbytečně nenaštval ještě víc, než v tu chvíli naštvaný byl.

TŘI

Čistě pro zajímavost, jeden z méně známých faktů o kapitánu Blighovi: *Bounty* nebyla první ani poslední loď, kterou věhlasný mořeplavec ztratil kvůli vzpouře. Během jeho zářné námořní kariéry se proti němu posádka vzbouřila celkem sedmkrát. *Sedmkrát*. Ne dvakrát nebo třikrát. Ne čtyřikrát nebo pětkrát. *Sedmkrát*. Jak je sakra možné, že tomu